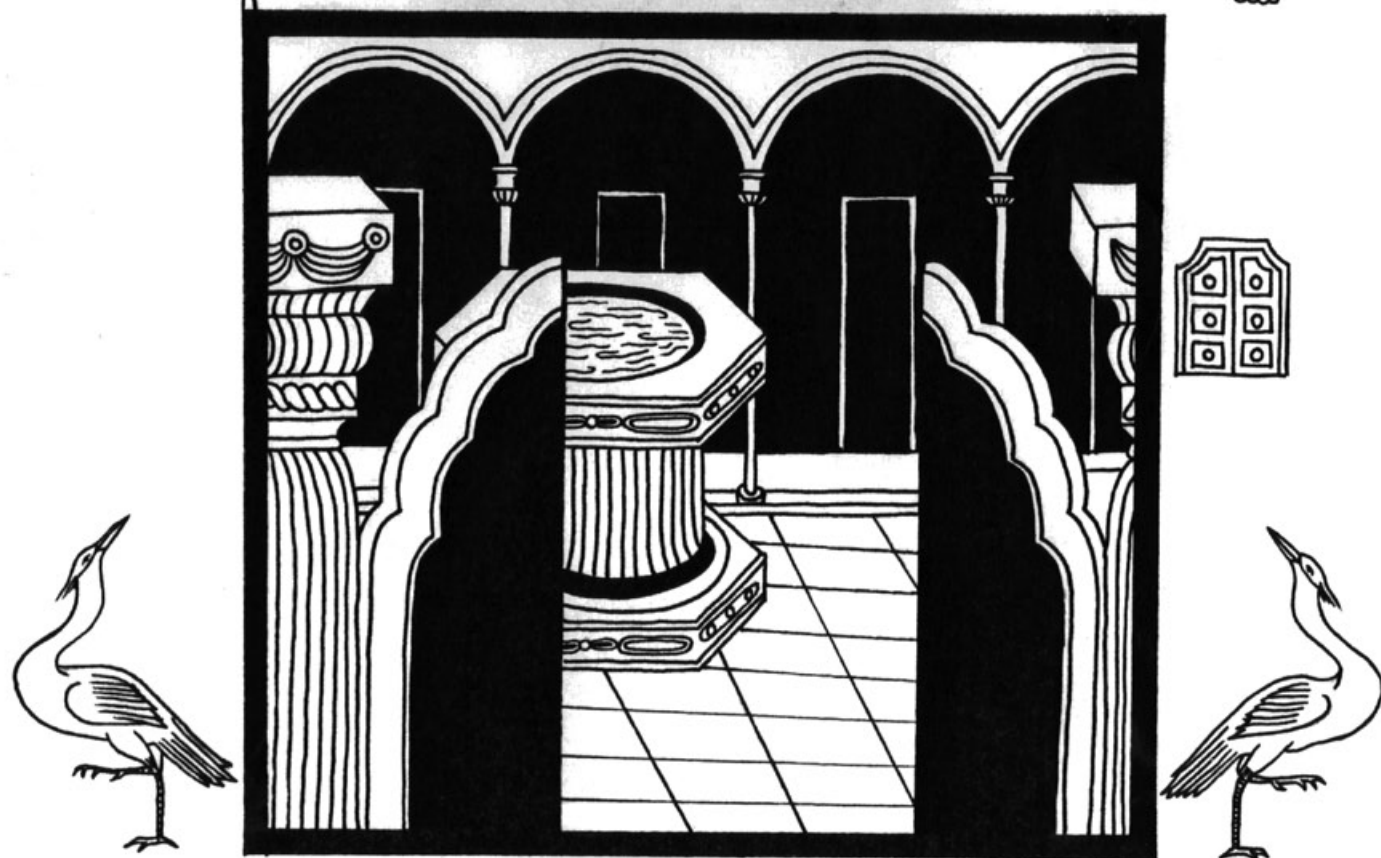
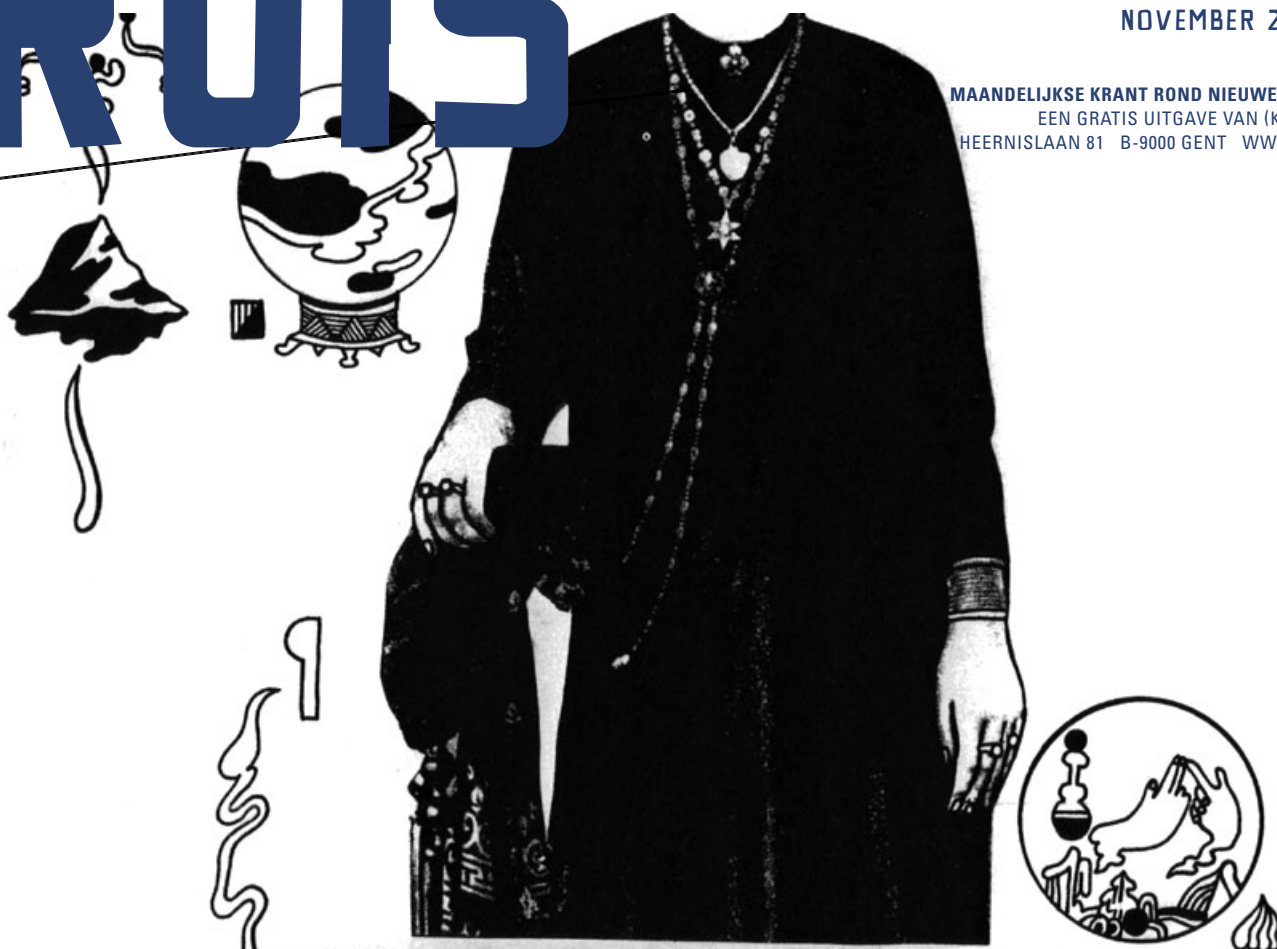

RUIS

NOVEMBER 2007 - 33

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K)³VZW
HEERNISLAAN 81 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

NETWERK Geluid nov.07 **Netwerk / centrum voor hedendaagse kunst**

Concerten

vr. 02/11/07 - 20:30

Jackie-O Motherfucker
Kiss the Anus of a Black Cat
Joanne Robertson

zo. 18/11/07 - 20:30

KTL (Stephen O'Malley & Peter Rehberg)
Ultralyd

deuren 20:00 – toegang €10,00/7,00
meer info: www.netwerk-art.be

Netwerk vzw / centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 x www.netwerk-art.be x info@netwerk-art.be x info & tickets 053 70 97 70 x
voorverkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be x voorverkoop: Le Bonheur (Brussel)/Feedback (Aalst)

Met steun van de
Vlaamse overheid

**DANIEL A.I.U HIGGS &
KISS THE ANUS OF A BLACK CAT**
EUROPEAN TOUR 2007

19/10: Sonic City Vernissage, Kortrijk (Bel) - Only Daniel Higgs
22/10: VPRO-session Amsterdam + Hellbaard Den Haag (Hol)
23/10: Club Maria, Berlin (Ger)
24/10: Literaturhaus / Kirken i Møllegade, Copenhagen (Den)
25/10: Club iDEAL@Nefertiti Jazz Club, Gothenburg (Swe)
27/10: Offenes Kulturhaus Oberösterreich, Linz (Aus)
28/10: Chelsea, Vienna (Aus)
29/10: Grote Broek, Nijmegen (Hol)
30/10: Theater Kikker, Utrecht (Hol)
31/10: Musikverein, Nurnberg (Ger)
01/11: L'Usine, Geneve (Sw)
02/11: Maxime Club, Lisbon (Pt) - Only Daniel Higgs
02/11: Netwerk, Aalst (Bel) - Only KTAOABC
03/11: Zoom Cine Club, Barcelos (Pt) - Only Daniel Higgs
04/11: Heliogabal, Barcelona (Spa) - Only Daniel Higgs
06/11: Grrnd Gerland, Lyon (Fra) - Only Daniel Higgs
07/11: Scheldapen, Antwerpen (Bel)

WWW.THRILLJOCKEY.COM | WWW.KRAAK.NET

☆ c o n c e r t

17/11 **FAT WORM OF ERROR (US)**
OFFONOFF > members of The Ex, Zu & The Thing (NL-IT-NOR)

30/11 **CIRCLE (FIN)**

9/12 **múm (ISL)** > exclusief! **SUPPORT: SEABEAR (ISL)**
new cd out: 'Go Go Smear The Poison Ivy' (Fat Cat / Pias)!

☆ o p e n c i r c u i t

3/11 **HABITAT**
> **JACKIE-O MOTHERFUCKER (US)**
> **JOANNE ROBERTSON (UK)** > **THE VANISHING VOICE (US)**
> **NONHORSE (US)** > **AUK THEATRE (US)** > **PAX TITANIA (US)**
> **ARA (US)** > **MANNA (B)** feat. chef-kok JLG, DJ SENSU & MEAKUSMA SOUNDSYSTEM
> **ABATTOIR FERME (B)** > **LUKAS MOODYSSON 'CONTAINER' (SE)**

☆ f i l m

10/11 **GRINDHOUSE: PLANET TERROR / R. Rodriguez (US)**
& **EXTERMINATOR 2 / Mark Buntzman (US)**
Hosted by CAPTAIN CATASTROPHE, aka Christian Maes / El Guapo Stuntteam

23&24/11 **CONTROL / Anton Corbijn (NL)** + AFTERPARTY!
+ HET GROTE ONGEDULD 2007 > Nationaal Kortfilmfestival - 16de editie

15/12 **28 WEEKS LATER / J. C. Fresnadillo (UK)**

21/12 **4 MONTHS, 3 WEEKS AND 2 DAYS / Cr. Mungiu (ROM)**

☆ p o d i u m

10-17-18/11 **WELKOM THUIS - locatieproject Tom Struyf en Pieter Van den Bosch**

1/12 **TOURNIQUET / ABATTOIR FERME**
Stef Lernous, Joost Vandecasteele, Ragna Aurich, Kreng en Chiel Van Berkel

5-6-7-8/12 **ANNA LOOG MONOTOON - Le Bjarne Riss Ensemble**
op verplaatsing: Beurs BKL & Theatergarage A'pen

7/12 **EINDELIJK ALLEEN / STEFAAN VAN BRABANT**
Presentatie & warming-up: BAS TEEKEN (Cie DeKoe) - IWEIN SEGERS

BELGIE Kunstencentrum
Burg. Bollenstraat 54, 3500 Hasselt
011-22.41.61 belgie@skynet.be
www.kunstencentrumbelgie.com

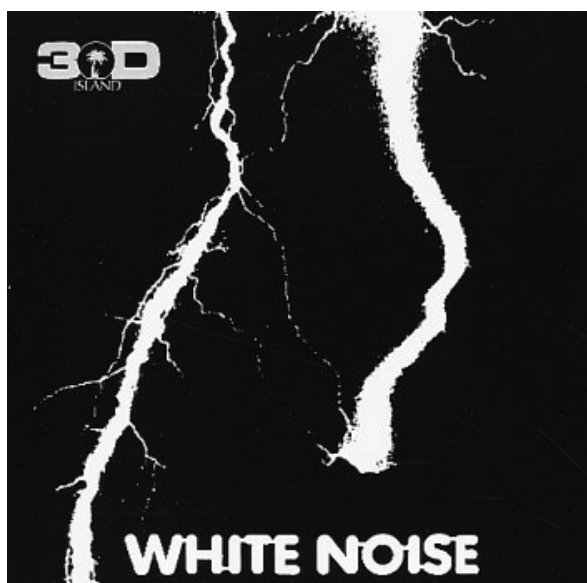

Verder in dit magazine omschrijft Howlin' Rainvoorman Ethan Miller zijn visie op het kunstenaarschap. Hij legt daarbij de nadruk op het aspect van *eerlijkheid* dat onlosmakelijk met kunst verbonden is. In het beste geval voelt Miller zich een dienaar, iemand die de tijdsgeest zo eerlijk mogelijk documenteert. Dit is iets waaraan vaak voorbij gegaan wordt. Naast de puur entertainende functie die (pop)muziek vandaag heeft, schuilt er vaak een impliciete, dan wel expliciete meerwaarde in het gecreëerde dat misschien pas in een later tijdperk een *hoger nut* kan dienen. Zondagmorgen kocht ik op een rommelmarkt de driedubbele cd *Ces musiques du fond des âges* (Harmonia Mundi, 1999). Een deel daarvan, *Musique de la Grèce antique*, probeert zo getrouw mogelijk de muziek uit de hellenistische cultuur weer te geven. De stukken zijn gebaseerd op de weinige documenten die uit die periode bewaard zijn, maar proberen toch inzicht te brengen in de muziek die toen een onderdeel van het dagelijkse leven vormde. De schoonheid van deze muziek deed me nogmaals stil staan bij de waarde van overlevering en documentatie. Uiteraard heeft documentatie in deze tijd, en zeker binnen de populaire muziek, een heel andere connotatie gekregen. Het zal in de toekomst eerder een opgave zijn om in de veelheid aan informatie tot de belangrijke en/of interessante werken door te dringen. Toch kan het essentieel belang van artiesten als Miller, en met hem vele duizenden bekendere en minder bekende mensen die actief zijn binnen de

(populaire) muziek, nauwelijks onderschat worden. Zij zijn, zowel voor schepper als voor ontvanger, vaak een kern van levensvreugde. Nu en hopelijk nog steeds enkele era's later. - SM

The White Noise An Electric Storm (Island 1969)

Woorden: **Tommy De Nys**

In de tijd toen polyfone synths en samplers nog niet bestonden, waren er een paar straffe nerds die erin slaagden om met behulp van tape decks de luisteraar te verblijden met ongehoorde geluiden. Een van die nerds was een vrouw met de naam Delia Derbyshire. Met een beetje geluk kwam zij midden jaren zestig terecht bij de BBC waar ze de geluidseffecten verzorgde voor Radio Drama. Derbyshire werkte in die tijd als enige vrouw voor de befaamde BBC's Radiophonic Workshop en had het sowieso moeilijk om haar talent te bewijzen. Vaak werd haar een job in de muziek geweigerd omdat ze een vrouw was, maar ook later bij de BBC kreeg ze vaak tegenkanting. Zij het dan omdat haar muziek soms te bizar was voor de oren van de oversten en ze volgens hen "geen muziek maakte voor het doelpubliek van de BBC". Om haar ei toch kwijt te kunnen werkte ze - vaak anoniem - met haar collega's Brian Hodgson en Peter Zinovieff na haar dagelijkse job aan muzikale projecten en gaf ze vaak workshops en lezingen voor geïnteresseerden. Delia Derbyshire had al een reputatie opgebouwd door de muziek voor de serie Doctor Who te componeren, waardoor mensen zoals Syd Barret, Brian Jones en Paul McCartney over haar schouder kwamen meekijken hoe ze bepaalde geluiden

en effecten tevoorschijn toverde.

In 1968, tijdens een van haar lezingen, was de Amerikaan David Vorhaus in de zaal. Vorhaus kwam naar Engeland om zijn legerdienst te ontlopen en er te studeren. Toen hij Derbyshire hoorde praten over elektronische muziek die ze toen maakte met Unit Delta Plus, stapte hij op haar af en overtuigde hij haar om met hem muziek te maken. Het duo maakte samen met BBC collega Brian Hodgson twee nummers onder de naam *The White Noise* en stapte daarmee naar Island Records. Het label zag een release meteen zitten en gaf hen daarvoor een stevig voor-schot.

Samen bouwden ze een eigen studio met huisgemaakte instrumenten, zes tape decks, en ze haalden er wat vrienden bij om te zingen, gitaar te spelen en te drummen. Met de tape decks werden effecten gecreëerd en polyfone geluiden gemaakt waardoor de decks eigenlijk muziekinstrumenten op zich werden. Ook percussieve geluiden haalden ze uit de decks. Op de eerste plaat van The White Noise hoor je zelden de klassieke drumgeluiden die wij kennen, maar wordt het ritme vaak aangegeven door elektronische geluiden, die door Delia in elkaar geknutseld waren.

Meer dan een jaar werkten ze aan het album, tot het label hen vroeg om de

lp af te werken. De A-kant was klaar, maar voor de B-kant hadden ze amper elf minuten muziek. De afgewerkte nummers waren een soort mengvorm van psychedelische popnummers met vervreemde achtergronden. Songstructuren weken vaak af van de refrein-strofe-refreinopbouw, maar klonken des te intrigerender. Of nog: musique concrète ontmoette popmuziek.

Afsluiten deden ze door een koor met verlaagde pitch na te bootsen. Het resultaat klonk als een donkere eucharistieviering die je kippevel bezorgt. Perfect om de plaat af te sluiten, maar het maakte het geheel extra vreemd.

In 1969 kwam hun album *An Electric Storm* uit. Voor die tijd was het een erg vooruitstrevende plaat en als je de muziek vandaag beluistert, klinkt het allesbehalve gedateerd. Het was de tijd waarin de Moogsynth sterk opkwam. Verschillende popmuzikanten hadden er al gebruik van gemaakt, maar de muzikanten van The White Noise gingen een stap verder door de technieken van de musique concrète toe te passen op een rockalbum. Op het album is daarnaast ook een EMS-synth te horen. In 1968 waren zij een van de eersten om deze synth te gebruiken op een rockalbum.

Het album verkocht slecht en de groep werd ontbonden. Later breide Vorhaus nog twee lp's als verlengstuk, maar die konden *An Electric Storm* nog niet in de verste verten benaderen. Dat komt volgens mij omdat Delia Derbyshire er niet meer bij was. Haar genialiteit stak boven elke muzikant uit waarmee ze samen componeerde. Ook op andere werken is duidelijk te horen hoe groot haar bijdrage was. Haar collega's spraken ook over haar karakter en hoe ze soms nauwelijks met andere mensen kon samenwerken, omdat ze 'het' gewoon niet hadden.

Uit pure frustratie verliet Delia Derbyshire begin jaren zeventig de BBC en ze ging werken in musea en boekwinkels. Ze bleef muziek maken, maar de erkenning volgde pas twee decennia later. Eigenlijk mocht ze geen muziek uitgeven onder haar eigen naam wegens contractuele verplichtingen. Zo kan je Derbyshire haar werk anoniem terugvinden op de platen van bijvoorbeeld Electrosonic, Electrophon, Kaleidophon en Unit Delta Plus.

An Electric Storm is een geweldige aanrader die je bovendien goedkoop op de kop kan tikken.

EEN ANALOGE PASSIE

Donderdag 4 oktober. Argos. Brussel. Cellist Charles Curtis groet kurkdroog de zaal door zijn mondhoeken voor een fractie van een seconde ietsje naar boven te tillen. Wat volgt zijn meer dan veertig minuten minimale cellotonen. Het is de nieuwe compositie van de Franse avant-gardecomponiste **Eliane Radigue**.

Woorden: **Steve Marreyt & Wendy Van Wynsberghe** | Foto's: **Els Van Riel (Q-U2)**

Het stuk heet *Naldjorlak* en is opgebouwd rond een stemming van het instrument dat men *wolf tone* noemt. Deze stemming refereert naar een bepaalde noot die los staat van alle andere noten en die gekenmerkt wordt door een extreem resonante frequentie. Dat de werkwijze met deze stemming nogal los staat van een gemiddeld klassiek stuk, merkt het publiek al gauw. Curtis benut gedurende het concert het volledige instrument. Hij speelt onder de kam, op het staartstuk en zelfs op de staartpen. De keuze voor de *wolf tone* is

naar eigen zeggen *because of its instability and extraordinary spectral complexity*. Het spel tussen Curtis, gewapend met zijn strijkstok, en het instrument zet de subtiliteit daarvan nog eens extra in de verf. Het akoestische aspect wordt doorgedreven in afwezigheid van een versterkingssysteem. Daardoor moet je er het tijdens het concert randelementen bijnemen zoals verschuivende stoelen, passerende auto's, dichtslaande deuren en vrouwenhakken op weg naar het toilet. Niet ideaal voor een stuk waarin geconcentreerd wordt op subtiele veranderingen.

Radigue beaamt dit in een gesprek na het concert: "Er waren inderdaad redelijk wat storende elementen, maar toch wil ik niet voor versterking kiezen. Ook al waren de omstandigheden niet heel ideaal, versterking zou het bereik en de kleur van de compositie veranderen en dus neem ik liever het risico dat zulke dingen zich voordoen. De natuurlijke interactie van het instrument met de ruimte is heel belangrijk bij het gebruik van *wolf tones*."

Studio d'essai

Naldjorlak is Radigues intrede in de wereld van de akoestische compositie. Op haar vijfenzeventigste is deze kwieke avant-gardiste nog steeds niet vies van nieuwe uitdagingen. Als leerlinge van Pierre Henry en Pierre Schaeffer ontwikkelde ze gaandeweg een compleet eigen stijl binnen de elektronische muziek, die haar een pionierspositie opleverde. Over haar werk en studie in de Studio d'essai van Schaeffer vertelt ze aan de vooravond van het concert in Brussel het volgende: "Omdat ik toen in Nice woonde met mijn man en kinderen, waren mijn verblijven in Parijs altijd van korte duur.

Ik ging vaak, maar meestal maar voor een week of twee-drie. Ik moest mijn kinderen bij mijn ouders laten om in de studio te kunnen gaan werken. In feite heb ik een nogal primitieve opleiding gehad. Als jonge enthousiasteling ben ik heel goed onthaald. Een heilige motivatie en enthousiasme waren dan ook het enige dat ik bezat. Natuurlijk was ik niet de enige die met hen werkte. Er kwamen verschillende muzikanten over de vloer die geïnteresseerd waren in dat soort onderzoek, zoals Iannis Xenakis en Pierre Boulez. Alles zat toen nog in z'n kinderschoenen. De allereerste stukken dateren van ergens rond '49 of '50."

Bricolage

Op een gegeven moment werd de combinatie van een familieleven in Nice en een carrière als reizende muzikante en onderzoekster onhoudbaar. Eliane koos ervoor zich terug te trekken voor een tiental jaren. In die tijd keerde ze terug naar wat ze zelf noemt *le clavier et le bricolage sur papier*. Een goede tien jaar duurt dit. Daarna kan ze terug aan de slag bij Pierre Henry en gaat ze verder met haar tapecomposities en onderzoek in zijn studio. In 1970 wordt ze geïnviteerd in NYU waar ze via de zogenaamde Buchlasynthesizer de weg vindt naar haar grote liefde: de ARP 2500. Dit modulair systeem zal voor het grootste deel van haar verdere carrière een constante blijven in haar werk en verklaart ook waarom ze in haar nieuwe akoestische

composities kiest voor de instabiliteit van het geluid. "Ik heb een ongelooflijk affectieve, passionele band met het instrument. Het is een lang huwelijk geweest, met goede en minder goede momenten", lacht ze. "Nu zijn we min of meer gescheiden, vooral omdat ik de fysieke energie niet meer heb. Ik kan nog wat rotzooien met hem, maar dat interesseert hem niet, en mij ook niet. We kunnen geen belangrijke dingen meer verwezenlijken samen. De scheiding is dus wel vriendschappelijk gegaan."

Subtiliteit

Ook na omwentelingen en onderzoek naar de mogelijkheden die de digitalisering van de elektronische muziek bood, bleef Radigue trouw aan de analoge benadering. "Ik heb geprobeerd om met digitale middelen te werken", vertelt ze opgewonden. "Toen ik er voor het eerst kennis mee maakte, vond ik het wonderlijk welke geluiden je ermee kon creëren en welke mogelijkheden je ermee had. Ik heb twee jaar geprobeerd om er mijn eigen ding mee te doen. Tot grote frustratie en zelfs met fysieke problemen tot gevolg. Tot iemand me deed inzien dat mijn analoge werk een continuüm was en ik weer teruggekeerd ben naar mijn goede oude synth en mijn magnetische band. Vanaf het begin van de jaren negentig gebruik ik wel protocols voor de finale mixing. Maar toch vind ik het nog steeds minder delicaat en subtiel dan de analoge middelen."

Op het Pauzefestival brengt Radigue haar tapecompositie *L'île Re-sonante* uit 2000 waarin ze gedurende 55 minuten een intense sonore reflectie weergeeft over de begrippen "leeg", "vol" en "transparantie". Verboden te hoesten of naar het toilet te gaan.

KTL

Tekening : **Wouter Smeraldina**

Kindertotenlieder werd in een ver verleden nog geassocieerd met de Duitse Biedermeierdichter Friedrich Rückert, of misschien nog meer met Gustav Mahler die er orkestliederen van maakte. Heden ten dage is Kindertotenlieder verworden tot het afgekorte KTL dat dronemetal Stephen O' Malley en Peter Rehberg (Pita) verenigt. Oorspronkelijk ontstaan als soundtrack voor de theaterbewerking van Rückerts gedichten door Gisèle Vienne en Dennis Cooper, ontspoorde het al snel in een heldenduo dat de wereld moest rondreizen met hun combinatie van extreem zware dronemetal en radicale elektronica. Op zondag 18 november staan de heren in Netwerk.

Ethan Miller zal wellicht ooit te boek staan als een van de belangrijke songschrijvers en rockmuzikanten van begin eenentwintigste eeuw. Daartoe gaf hij al aanleiding met zijn furieus psychedelica-monster *Comets On Fire*, waarmee hij vier platen maakte die stuk voor stuk minstens even geniaal zijn. Na een jaar of acht besloot Miller dat het tijd was voor iets anders en kwam op de proppen met **Howlin' Rain**. Ook daarmee gaat het hem nu voor de wind. Het tweede album op Birdman is in aantocht en hij kruipt binnenkort in de studio met de legendarische producer Rick Rubin. Zo komt *Howlin' Rain* met hun freewheeling rock terecht in het rijtje Slayer, The Jesus & Mary Chain, Johnny Cash, Slipknot, Shakira en Jay-Z. De groep is net terug van een Amerikaanse tour met Queens of the Stone Age en zich druk aan het voorbereiden voor de Europese tour die op 1 december langs het Pauzefestival passeert. Miller zou een prozastuk schrijven voor dit magazine, maar werd tegengehouden door een ongelukkig voorval dat de Queenstour in mineur inzette.

Woorden: **Steve Marreyt** | Illustratie: **Tessa De Ceuninck**

Geen zwaar druggebruik, gevechten, groupies en andere Mötley Crüe-achtige verhalen dus?

Ethan Miller: Wel, op de eerste avond van de tour kwam onze gitarist Mike Jackson uit een bar om vijf uur 's morgens en viel over een balustrade. Van twee hoog, recht met z'n hoofd op een metalen trede. Zijn schedel was gebroken. De dokters waren verbaasd dat hij nog leefde. Zo begon onze tour dus. In vergelijking met dat voorval waren alle andere belevenissen nogal flauw. Toch hebben we genoeg gezien van wat je daar opsomt, één avond stroomde er zelfs nog meer bloed uit iemands hoofd dan bij Mike. Al bij al was het een vlotte tour.

Het pad

Aanvankelijk dacht ik dat *Howlin' Rain* een soort zijprojectje ging worden van jou en John Moloney. Nu heeft Rick Rubin jullie getekend voor Columbia. Was zoiets je doel, of gebeurde dat eerder toevallig?

Ik heb altijd gewild dat mijn muziek zoveel mo-

gelijk oren bereikte. Dat geldt zowel voor *Howlin' Rain* als voor *Comets on Fire* of alle andere dingen waar ik ooit deel van uitmaakte. Dat is een deel van mijn geloofssysteem over wat het inhoudt om artiest en muzikant te zijn, en het doel van muziek in haar meest intense vorm van interactie. Ik wil echt dat iedereen mijn muziek kan horen. Ik geloof niet in muziek voor de elite. Wat Rick Rubin betreft: ik bewonder zijn persoonlijkheid, zijn mythologie en zijn artistieke verwezenlijkingen. Bij sommige mensen voel je je artistiek direct op je gemak, bij anderen niet. Het is fantastisch om de kans te krijgen te werken met iemand die je zelf bewondert. Dat is het waard om na te streven.

Als je het eerste *Comets*album vergelijkt met de eerste *Howlin' Rain* lijkt het alsof je in een jaar of zeven geëvolueerd bent van een wilde noiserocker naar een kalmere songwriter. Is het zo dat je in die tijd een groeiende interesse voor echte songstructuren ontwikkeld hebt?

Dat is moeilijk te zeggen. Ik doe gewoon wat ik doe. Ik probeer trouw mijn eigen pad en visie

te volgen. Ik ken artiesten die een hekel hebben aan het idee dat hun muziek rustiger zou worden naarmate ze ouder en hopelijk wijzer worden. Ik zie dat zo niet. Muziek klinkt anders als je ouder wordt. Net zoals de smaak van eten verandert. Toen ik 22 was en aan het eerste *Comets*album werkte, liep ik rond alsof ik onoverwinnelijk was: een erectie 24 uur per dag, twee uur slaap per nacht en ik kon whisky zuipen als een weerwolf. Dat is de glorie van de jeugd. Chaos zonder wijsheid, destructie van dingen zonder vorm. Nu, acht jaar later, maak ik andere muziek omdat ik een ander persoon ben. Ik heb die geluiden verkend totdat ik voelde dat mijn pad naar een andere richting neigde. Ik deed toen waarvan ik dacht dat het goed was op dat moment en doe nu exact hetzelfde. Artistiek gezien ligt het te volgen pad altijd voor ons uit om ons te leiden. Het enige wat we kunnen hopen is dat we *in tune* blijven met dat pad en haar echte route niet verlooche-nen. Zelfs in mijn kalmste nummers probeer ik altijd wat esthetische wildheid te steken, zij het lyrisch, met gitaarsolo's of wat dan ook.

Hoge Kunst

Schrijf je zelf al de nummers voor de groep? Hoe gaat dat in z'n werk?

Op dit moment schrijf ik alle songs en het merendeel van de muziek voor Howlin' Rain. Ik probeer elke dag rustig mijn tijd te nemen om te schrijven en te spelen, of ik er nu zin in heb of niet. Die tijd thuis, de spontane momenten van inspiratie waar riffs en songs uit voortvloeien en de groepsrepetities doorheen de week zorgen ervoor dat er genoeg materiaal op tafel blijft liggen om mijn vrees voor een writer's block te onderdrukken. Tot nu toe is zo'n writer's block me nog nooit voorgevallen.

Het lijkt alsof je veel tijd steekt in je teksten. Die lezen toch allemaal als gedichten ...

Ja, ik steek daar veel energie in. Ik studeerde literatuur en *creative writing* op school en ik probeer de methodes die ik geleerd of ontwikkeld heb in proza en poëzie toe te passen op het raamwerk van mijn liedjes. Ik heb altijd het evenwicht gezocht tussen pulpschrijvers en rebelschrijvers. Daar komen de grandioze elementen vandaan; een provocerend maar ook devoot respect voor het "genre". *"High Art" caught masturbating into its grey overcoat in the back row of a "low art" porn theater. Or even better yet, "Low Art" caught stealing food and masturbating behind the martini bar at the "high art" debutante's ball.* Dergelijke scenario's zijn de plaatsen waar mijn teksten uit voortvloeien."

Ik ben vooral weg van het nummer "Show Business", dat het gevoel van een "classic rock love song" meedraagt. Kun je hier iets meer over vertellen?

Wel, ik zie mezelf nu als een tamelijk "goed" persoon, maar ooit, geloof het of niet, was ik meer een smeerlap *and just basically a son of a bitch*. Tenminste, zo kijk ik er toch op terug. Dat nummer is geschreven door een smeerlap en gericht aan een vrouw die bewust gepijnigd werd door hem. En toch leefden ze bij momenten in diepe romantiek met elkaar. Ik was jong toen en ook toen ik dat nummer schreef. Pas nu heb ik het op plaat gezet. Het heeft nu verschillende betekenissen voor mij, dus ik weet niet precies welke betekenis de luisteraar er aan hecht.

Eerlijke creatie

In welke omstandigheden pikte je voor het eerst de gitaar op?

Ik begon gitaar te spelen toen ik twaalf was. Het was een *hippie college dude* die me de basisakkoorden leerde en ik denk dat de eerste nummers "Back in Black" van AC/DC en "Desire" van U2 waren. Ik groeide op met een mix van mijn ouders hun muziek (The Beatles, Jefferson Airplane, Nilsson, CSN, Kenny Rogers) en de innovatieve popsensaties die de kop opstaken op de radio (Tina Turner, Madonna, Michael Jackson, Prince). Die combinaties vormen mijn vroegste muzikale herinneringen. Op vrij jonge leeftijd kreeg ik ook gitaarles van Trey Spruance van Mr. Bungle en Secret Chiefs 3. Hij was een vriend van de familie. Maar ik ben de gitaar pas serieus beginnen nemen toen ik geen les meer van hem kreeg. Ik kwam hem enkele jaren later tegen en vertelde hem dat ik mijn gitaarstudies niet had volgehouden. Hij zei toen: "You know what? Just fake it man. No one will ever know the difference. Don't worry about 'learning' the guitar". Dat waren zijn magische woorden die ik volg tot op vandaag.

Wat zijn je nieuwe favoriete bands?

Ik was redelijk onder de indruk van het Bright-blacks Morning Lightalbum. We hebben net getourd met Dax Riggs die een fantastische baritonstem heeft. Voor de rest Citay, Warmer Milks en Pissed Jeans.

Tot slot nog eentje om over na te denken: wat is volgens jou de positie van de artiest in deze wereld?

Op onze beste momenten denk ik dat we in essentie dienaars zijn. In zijn meest pure vorm creëert een artiest verlichting en geluk, of schenkt hij iemand een moment van inzicht of warmte dat hem genoeg levensvreugde bezorgt om te blijven leven, waar hij het anders zou opgeven. Wij zijn dienaars die moeten zorgen voor een creatieve, maar eerlijke documentatie van onze tijd en we moeten ons toewijden aan de creatie van het positieve. Soms proberen artiesten zelfs hun eigen leven te redden door kunst te maken. Soms doden ze de tijd door met technieken te experimenteren en tot iets moois te komen. Beide wegen leiden tot iets waar mensen hun interpretatie aan kunnen ge-

ven en een waarheid in kunnen vinden, eerder dan dat ze een antwoord op iets krijgen. Dat is iets heel belangrijks dat niet zo gangbaar is in onze maatschappij vandaag. Ik heb artiesten altijd bewonderd en ik wil mijn leven spenderen als artiest omdat, hoewel politiek en commercie kunst kunnen omgeven, dat proces nog steeds puur kan zijn als je het wil. Ook het moment van de menselijke connectie en opwinding tussen het werk van de artiest en het oor en hart van de luisteraar kan puur zijn. Er zijn weinig andere beroepen die met hun eigenlijke functie niet ondergraven worden door politiek en bureaucratie. Mensen kunnen en willen kunst nog steeds vertrouwen. De reden daarvoor is dat het voor een artiest nooit zal opleveren om oneerlijk te zijn. In de politiek kan je oneerlijk zijn en nog steeds geschiedenis schrijven. *In art if you are dishonest history will scrape you off its shoes like shit in your own time.*

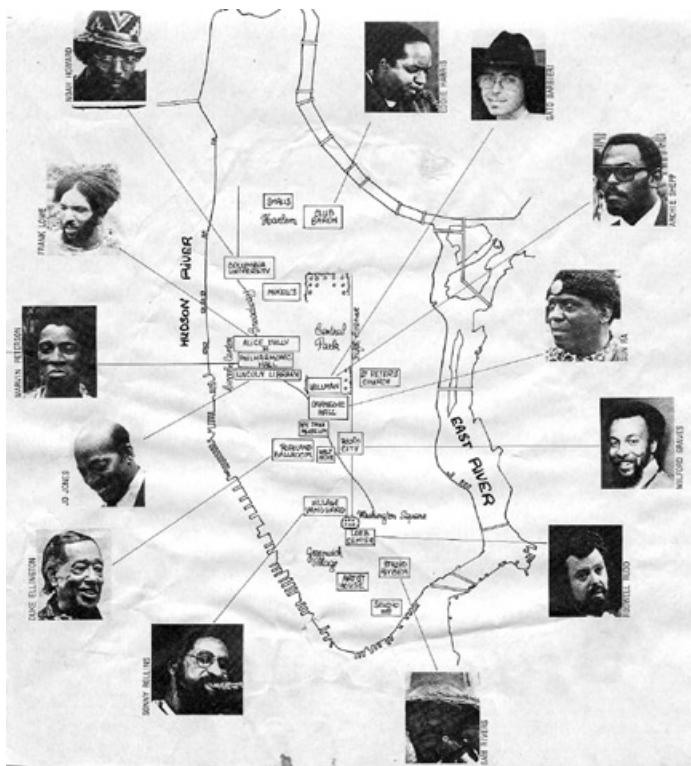

**“ZOALS ZE IN DE
FILMS DOEN”**

Een legendarische en quasi onvindbare freejazz-plaat ligt terug in de winkel en dat moet gevierd worden, dachten we zo. We spraken af met Noah Howard, het feestvarken van dienst in de lobby van een hotel in Brussel.

Woorden: **Davy Dedecker**

We bestellen iets en beginnen aan het interview. Na 20 minuten is er nog geen drank te bespeuren waarop Howard de ober gaat halen. De man komt zich 10 seconden later uitgebreid, bijna aandoenlijk excuseren. “Wat een geluk dat jij een hemd en das draagt, bij mij zou hij niet komen”, merk ik op. “Da’s waar”, zegt Howard. “Je moet je gewoon aankleden zoals ze dat in de films doen. Miles Davis zei me ooit: “Als je wil weten hoe de blanke man denkt, moet je gewoon naar de film gaan”. 3 minuten en 1 one-liner later valt mijn mond open. Tijd voor een interview over de legende, zijn Black Ark en zijn leven in België.

Je bent opgegroeid in New Orleans. An sich is dat al een mooie voedingsbodem om met muziek te beginnen, maar wat precies heeft je geïnspireerd om met muziek te beginnen?

Zoals je ook kan lezen op m’n website heb ik een groot deel van mijn jeugd doorgebracht in een baptistenkerk. Daar kon ik niet anders dan meegesleurd worden in de gospel. De harmonie en de power van die muziek zal een eeuwige invloed op me hebben. Ik zong een tijdje in een koor en begon daarna trompet te spelen. Nu, trompet is niet bepaald mijn favoriete instrument. Je hebt maar drie pistons en je moet veel te hard blazen. Ik heb veel bewondering voor mensen als Miles Davis en Dizzy Gillespie die het wél deden, maar ik heb me in saxofoon verdiept nadien. Jazz was sowieso altijd dominant in New Orleans aanwezig. Er zat gospel in die muziek, en ook veel latinoïnvloeden. Je had de muziek van Fats Domino,

Ray Charles, Louis Armstrong enzovoort. Als je in New Orleans woonde werd je quasi onmiddellijk in die muziek gegooid. Zolang de rode draad in de muziek maar gospel en blues was, dan ging ik ervoor.

Hoe ben je voor de eerste keer in aanraking gekomen met freejazz en vrije improvisatie?

Mijn eerste aanvaring met Free Music moet in 1956 geweest zijn, toen ik naar Duke Ellington ging kijken in Newport (uitgebracht als een van de meest essentiële Ellington live-lp’s, nvdr). Tijdens *Diminuendo and Crescendo in blue* speelde Paul Gonsalves een legendarische 27-chorus solo. Vandaag is dat misschien niet dé grote vernieuwing, maar we spreken hier van het pre-Coltrane tijdperk. Later ging ik dan in het Sun Ra Arkestra gaan spelen, wat toentertijd ook een logische keuze was. Als jazzmuzikant raakte je bijna nooit in de grote bigbands als die van Count Basie of Duke Ellington. Het was een fantastische tijd. Op het ene moment waren we pure ragtime aan het spelen, 3 seconden later konden we al in de ruimte zitten. Het was magisch om met Sun Ra te mogen werken.

In 1966 verschijnt dan plots, op het grote ESP-label, je eerste plaat met eigen quartet. Hoe is dat gekomen?

Ik was op dat moment heel goed bevriend met Albert Ayler die toen de grote naam op ESP was. Hij had over me gesproken met Bernard (Stollman, nvdr). Hij zei letterlijk tegen Bernard: “Je moet die gast uitbrengen!”. Dus wij hadden op vraag van Bernard een soort repetitiedemo opgenomen. Toen we de tape lieten horen vroeg

hij plots: "Wanneer kunnen jullie opnemen?". Dat was een zaterdag. Ik was niet zeker of ik hem wel juist verstaan had, maar voor ik iets kon zeggen vroeg hij: "Kunnen jullie komende maandag om 10 uur 's morgens in de studio zijn?". We hadden op dat moment gelukkig al een band, maar hadden nog niet veel samengespeeld. Maar op de een of andere manier zijn we erin geslaagd om die plaat alsnog op te nemen.

Een andere essentiële Noah Howardplaat is ongetwijfeld "The Black Ark" die momenteel op nieuw uitgebracht wordt via Bo'weavil records. Het is vreemd dat quasi 90% van je werk beschikbaar is via ESP of via je eigen Altsax Records. Hoe komt het dat een legendarische plaat als The Black Ark zolang in de obscuriteit verdwenen is? En hoe ben je bij Bo'weavil terecht gekomen?

Die plaat is destijds op Polydor uitgekomen. Zij vonden het echter niet de moeite om ze opnieuw uit te brengen. Op een bepaald moment liep ik rond in Japan en ik zag onze plaat plots liggen. Ze was uitgebracht op een label waar ik nog nooit van gehoord had. Na een tijdje had je dan het internet en zo ontdekte ik dat de prijzen voor de originele plaat én voor de bootleg enorm hoog lagen. Ik zat al even met de idee om de plaat opnieuw uit te brengen via Altsax. Begin dit jaar moest ik optreden in de Spitz club in Londen met Peter Evans, Chris Corsano en John Edwards. Daar zag ik de man van Bo'weavil die me quasi direct vroeg om The Black Ark opnieuw uit te brengen. Ik vind het vooral super dat hij voor zowel een cd- als een vinylversie wilde gaan. Het gekke is dat die plaat nog maar net uit is, maar op cd weer bijna helemaal uitverkocht is.

Ook voor Arthur Doyle betekende deze plaat heel veel aangezien dit zijn eerste opname als muzikant was. Hoe kwam je bij hem terecht?

Dit kan misschien wat vreemd klinken, maar de bedoeling was initieel om met Pharoah Sanders te werken op The Black Ark. Pharoah was op dat moment niet beschikbaar omdat hij een platendeal had. Arthur Doyle was toen net bezig. Hij komt uit de generatie die zowat op ons gevolgd is. Ik leerde hem kennen dankzij Sunny Murray, met wie hij op dat moment vaak speelde. Toen ik hem de eerste keer hoorde, dacht ik "Dit is gewoon dé nieuwe Pharoah". Hij was ook iemand die gewoon zijn ding deed, zonder enige vorm van compromis. Arthur Doyle was toen dan ook de meest logische keuze voor de plaat. Een beetje zoals Mingus vrij toevallig Eric Dolphy ontdekte.

Doyle was toen nog een nieuwe naam. Mohammed Ali kunnen we aanzien als je vaste drummer op veel platen. Ook Juma Sultan kennen we via zijn werk met Jimi Hendrix. Op The Black Ark vinden we nog een aantal minder bekende namen terug zoals Earl Cross en Leslie Waldron. Achteraf nog iets van hen gehoord? Is het een bewuste keuze om met nieuwere muzikanten te spelen?

Het grappige is dat heel veel mensen zo freaked out zijn als het op Juma Sultan aankomt. De kerel speelde inderdaad bij Hendrix, maar hing ook heel vaak bij ons rond. Er werd toen vaak gejamd en voor mij was het dan ook normaal om Juma tussen twee tours te vragen om op The Black Ark mee te spelen. Earl Cross was een heel begeesterde trompettist die ook nog speelde met Archie Shepp en Rashied Ali quintet. Hij was een enorm talent en zeker een van de belangrijkste drijfveren op The Black Ark. Hij is jammer genoeg vrij snel overleden. Leslie Waldron is dan weer een ander verhaal. Ook hij was een nieuwkomer, maar had toen al een enorm talent. Kort na de plaat heeft niemand ooit nog van hem gehoord. Hij is plots verdwenen en we weten nog altijd niet waar hij is.

Net zoals dit het geval is bij het merendeel van mijn werk, zijn er inderdaad een heleboel namen die op dat moment quasi onbekend waren. Maar uiteindelijk is dat geen alleenstaand feit. Charles Mingus werkte ook vaak met minder bekende muzikanten. Het was Mingus die me duidelijk maakte dat jonge muzikanten minder geblokkeerd zijn in hun eigen stijl en makkelijker composities konden interpreteren. Ik begin met zo'n jonge kids dan meestal als een gek te repeteren. Eens ze er klaar voor zijn neem ik de partituren weg en hops ... het resultaat is hopelijk een goede freejazzplaat. Meestal werkt die chemie wel. The Black Ark was een van die

monsteralbums waar alles gewoon perfect zat.

Ook interessant was je samenwerking op Uhuru Na Umoja met Frank Wright. Daar speelde je met Art Taylor op drums. Was dit de enige freejazzplaat die hij ooit opgenomen heeft? Hoe zijn jullie daar toe gekomen?

Dat was echt leuk om te doen. We verbleven toen allemaal in Parijs. Ik en Frank Wright werden uitgenodigd door de mensen van BYG om een festival te spelen en twee platen op te nemen. Het plan was dat eerst Frank twee platen zou opnemen, en dat er daarna één onder mijn naam zou uitkomen. Maar Frank werd nooit betaald, met als logisch gevolg dat ik nooit iets uitgebracht heb op dat label. Tenzij dan die *Uhuru Na Umoja*, een plaat die we met Art Taylor deden. Art had toen een klein drumstelletje staan waarop we altijd repeteerden. Ik zei tegen hem: "Ok, ik moet morgen naar de studio, ga je mee? We repeteren vijf uurtjes, vragen of ze de machines willen opzetten en beginnen op te nemen". Hij zag dat wel zitten. Ik schreef de muziek uit en we begonnen eraan. Er staat op de plaat dat het een Frank Wrightplaat is, maar eigenlijk waren het mijn songs. Maar inderdaad, het is zowat de enige freejazzplaat die Art ooit opgenomen heeft. In Parijs waren we eigenlijk blij dat we elkaar hadden. Zelfs Kenny Clarke heeft nog opgenomen met ons.

Na deze opsomming van anekdotes, tours etc ... is het niet verwonderlijk dat ik me afvraag hoe het komt dat je al zo lang in Brussel woont en hoe je in het orkest van Paul Ambach (boogie boy) terecht gekomen bent?

Op een bepaald moment had ik een overkill aan tours die op me afkwamen. Nadat ik die afgewerkt had ben ik een tijdje in Afrika gaan wonen. Gewoon, in alle rust en kalmte, deed ik daar wat safari's, enzo. Ik leerde er een vrouw kennen die in België woonde, en voilà... 25 jaar later zit ik hier nog steeds. Het moet Paul Ambach ter ore zijn gekomen dat ik hier verbleef en hij belde me op om te vragen of ik in zijn band wilde spelen. Ik had op dat moment niet echt iets te doen dus deed ik dat maar! Paul heeft een neus voor goede muzikanten en de band die achter hem staat is quasi altijd steengoed. Hijzelf is ondanks zijn leeftijd nog altijd een beest van een frontman. Telkens als hij zijn micro in het rond zwiert, vragen we ons af op wie die zal vallen.

Noah Howard zwiert geen microfoons in het rond, maar staat wel op 30 november op het Pauzefestival met zijn quartet, bestaande uit: hemzelf (altsax), Cayler Duncan (drums), Bobby Few (piano) en Harry Swift (bass).

Woorden: **Aaron Moore** van **Volcano The Bear**

Vertaling: **Mik Prims**

Illustratie: **Miruki Tusko**

77BOADRUM

Er werd opgeroepen tot de strijd en in mei 2007 koos men mij samen met 73 andere drummers om deel te nemen aan 77 Boadrum, het "eenmalig in een mensenleven spektakel" van de Japanse experimentele groep **Boredoms**. "Wat een eer," dacht ik bij mezelf, "ik woon nog maar zeven maanden in New York en ga al met de Boredoms spelen!" De datum van 77 Boadrum, de naam van het evenement en het stuk dat ging uitgevoerd worden, was 07/07/07. Een week voor de lancering, nadat meer dan 2000 drummers hadden gesolliciteerd voor de 74 plaatsen - met de Boredomsdrummers Yojiro, Yoshimi en Senju erbij maakte dat 77 - kreeg ik een e-mail met de vraag of ik een van de elf drumleiders wou zijn en of ik de zes uur lange repetities van vijf en zes juli kon halen.

Zenuwachtig? Enorm. Was ik als drummer goed genoeg? Ik zou het snel weten. Toen ik aan de repetitieruimte in Harlem arriveerde, kalmeerden enkele vriendelijke gezichten mijn angsten en begonnen we, i.e. de Boredoms, hun ploeg en de drumleiders, met het opstellen van de drumkits en het zevenhalzige gitaarmonster van Eye (leider van de Boredoms). Eens alles opgesteld namen de drummers plaats en begonnen ze zich op te warmen (met een hitte van 32 graden, extreme vochtigheid en geen airconditioning hadden we het al warm). “Ja, ik ben toch niet zo’n slechte drummer. Dit wordt leuk!” Gelukkig had ik oordopjes meegebracht, want veertien samenspelende drummers maken een fenomenaal kabaal. We kregen elk een exemplaar van de partituur - eerder instructies dan noten - en begonnen het stuk, dat ongeveer 77 minuten zou duren, in te studeren. Het was een reeks vrij simpele drumpatronen die zouden beginnen bij de Boredomsdrummers en dan van links naar rechts langs elke drummer bewegen, terwijl Eye het stuk dirigeerde met donderslagen op zijn zevenhalzige gitaar, die hij bespeelde met drie grote gekleurde stokken. Er was een blauwe voor “accent en doorgaan”, een rode voor “accent en stoppen” en een anderhalf meter lange, op een drietand uitlopende witte stok om vrije improvisatie aan te geven. Het resultaat was ongelooflijk en iedereen vroeg zich opgewonden af hoe het zou klinken met 77 drummers. De repetities van de daaropvolgende dagen verliepen goed. Iedereen was vriendelijk en opgewekt terwijl de opwindning over het optreden van zaterdag zich opbouwde.

Op 07/07/07 werd ik om half negen opgepikt door drummer 31 en 32 (ik was drummer 33 en als drumleider moest ik drummers 31 tot 38 voorbereiden, met hen de partituur overlopen en vragen over het stuk

beantwoorden) en we gingen op weg naar het Empire-Fulton Ferry State Park in Brooklyn, de openluchtllocatie voor het evenement. Het was een mooie zonnige dag met een helderblauwe hemel. We wandelden het park binnen naar een reusachtige tent met 77 drumstellen in acht keurige rijen, met telkens de naam en het nummer van de drummer ervoor op de grond geplakt. Oude vrienden werden begroet en nieuwe vrienden gemaakt terwijl rond ons het geluid van talrijke drummers weerklonk. We wisten allen dat we er waren voor iets heel speciaals, maar waren ons er nog niet van bewust hoe wonderlijk de dag wel zou worden.

Om elf uur werden de drums uit de tent gehaald en in een enorme spiraal neergezet, als een boa constrictor die zich kronkelde rond het centrale podium waar de Boredoms waren opgesteld. Het decor voor het concert was ongelooflijk. Het park liep tot aan de oever van de East River en werd links en rechts overschaduwd door de majestatische Brooklyn- en Manhattanbrug, die zich over het water uitstrekten om zich als enorme armen vast te klinken in de skyline van Manhattan. En wij, de drummers, zouden dra het kloppend hart tussen hen in worden.

De drums werden geordend. Eye en Yoshimi en leden van de organisatie werden met een hydraulische lift opgekrikt om de plaatsing van de drumspiraal te controleren. De cameraploeg die het hele gebeuren ging opnemen, zou later van dezelfde lift gebruik maken. De ploeg mocht ook de spiraal in om de Boredoms en de drummers te filmen. Rond twee uur in de namiddag begon een repetitie van een uur waarbij delen van het stuk in de brandende zon ingeoefend werden. Nadien zetten we de drumkrukken op hun kop om te vermijden dat we er ons aan zouden branden, als we aan het optreden begonnen. Het was

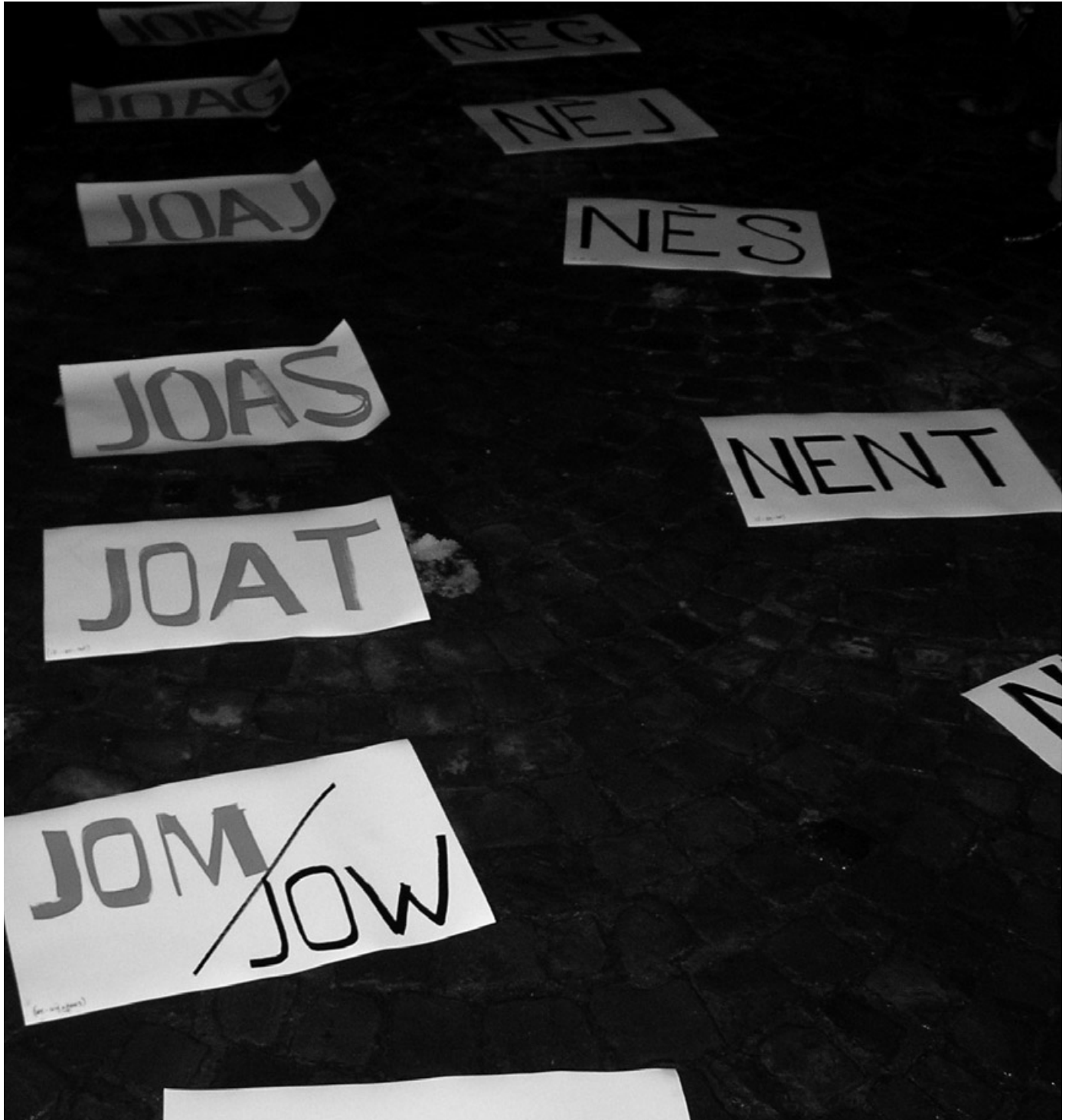
zo heet dat we onze cymbalen niet konden aanraken! We trokken ons terug uit de drumspiraal en zochten een toevlucht in de schaduw om het spektakel waarvan we deel gingen uitmaken, te bespreken.

Het was een gratis concert en de organisatoren bleken de populariteit van het gebeuren niet goed ingeschat te hebben. Er was slechts plaats voor 4000 mensen in het park. Toen de deuren om vier uur opengingen voor het publiek, strekte de rij wachtenden zich al tot zeven of meer blokken uit. Een negatieve kant van het gebeuren was dat duizenden mensen weggestuurd moesten worden van zodra het park zijn capaciteit had bereikt. Een aantal van hen, ten minste een paar honderd, stelden zich op de Brooklynbrug naast elkaar op om het gebeuren vanuit vogelperspectief te volgen.

Het park liep vol en wachtte, gonzend van opwindning, maar op wat? Ik was niet zeker van de slaagkansen, want de meeste drummers hadden er niet echt een idee van hoe het stuk precies ging. Ik ben zelfs niet zeker of de Boredoms er een idee van hadden hoe het zou gaan. Om 7 uur werden de drummers opgeroepen hun plaatsen in te nemen en om 7 na 7 (uiteraard) begon het optreden met de elektronische tonen en de stem van Eye en een cimbaalslag van de drie Boredomsdrummers, die dan langs de spiraal werd doorgegeven van drummer 4 tot 77. Het geluid was ongelooflijk wanneer Eye eb en vloed van de enorme cimbaaltsunami dirigeerde. De essentie van het stuk was de drummer rechts van je na te spelen en bij hem te letten op veranderingen in de patronen die van het podium aan de spiraal werden doorgegeven. Een enorm, stompnd tomtomritme volgde en ging door de spiraal, van kop naar staart, met het wonderlijke effect van sommige drummers die het nieuwe deel al aan het spelen waren, terwijl de andere nog met

het eerste bezig waren tot het hun beurt was om te veranderen. Iets wat geregeld voorviel doorheen het stuk. Toen verscheen de lange witte stok met de drietand en alle 77 drummers stortten zich in een gigantische gekte van vrije improvisatie, soms onderbroken door zware dreunen als Eye met zijn stokken op de zevennekkige gitaar mepte. Wat een geluid! Wat een gevoel! Ongelooflijk! Een van de belangrijkste muzikale ervaringen in mijn leven. 77 drummers die samen één groot kronkelend instrument worden. Naarmate het stuk vorderde, werden de drummers meer gefocust en energiever, voelden ze zich meer op hun gemak en werden ze er geruster op. Iedereen glimlachte, iedereen verloor zich, of moet ik zeggen vond zich, in de kracht en de schoonheid van wat er rond ons gebeurde, van wat we aan het creëren waren. Het wilde, maar in zijn eenvoud mooie idee van de Boredoms was een werkelijkheid geworden, met een staart. Toen de zon onderging, vatten we de laatste sectie van het stuk aan en we bespeelden weer allen de cymbalen. Ditmaal, nadat drummer 77 was gestopt en alle drummers hem beurtelings volgden, werd de golf omgekeerd en trok hij zich terug in de richting van de Boredoms. Het optreden was voorbij, na 100 minuten, veel later dan de Boredoms aanvankelijk hadden ingeschat, maar ik voelde me alsof ik nog de hele nacht kon doorgaan. Het was zulk een stimulerend gebeuren om mee te maken. Terwijl het publiek zijn goedkeuring uitbrulde, omhelsden en feliciteerden de drummers elkaar. We waren allen één. We hadden overtroffen wat we ons erbij hadden ingebeeld en nog veel meer. Een gevoel van massacommunicatie en samenhoorigheid, allen hadden we gestreefd naar hetzelfde doel en allen waren we diep onder de indruk van wat er was gebeurd. Een onvergetelijke dag. 777, het getal van de Boadrum.

SUS ANTIGOON DUIKT OP BIJ CONSTANT

Constant, een Brusselse vereniging voor mediakunst en vaak een vreemde eend in de bijt, viert straks de tiende editie van hun Verbindingen/Jonctionsfestival. Het festival draait deze keer rond paranormale, akoestische fenomenen.

Woorden: **Dave Driesmans**

Tien jaar geleden startte de vzw Constant met haar festival 'verbindingen/jonctions'. Het festival richt zich vaak op hindernissen die een kunstenaar ondervindt. Wat vinden jullie dat er na tien edities allemaal veranderd is?

LAURENCE RASSEL: Het is interessant om te zien dat je onze programma's ziet als een omgaan met hindernissen. Verbindingen/Jonctions bestaat er onder andere in om te vragen wat technologische ontwikkelingen veranderen in de praktijk van creatieve nieuwe media. We willen graag de ruwe naden tonen van die creativiteit. Soms vragen we bekende (vrije) softwareontwikkelaars, kunstenaars en theoretici die werken aan de zichtbare kant van cultuur. Maar we gaan met hen op dezelfde manier om als met de onzichtbare werkers: huisvrouwen, slaapkamerprogrammeurs, alternatieve economen, fans ...

NICOLAS MALEV: Technologie op zich is veranderd, ze is o.a. goedkoper en toegankelijker geworden. Dit geeft de kunstenaar meer autonomie op het vlak van productie en distributie. Samenwerken op lange afstand is ook makkelijker geworden. Maar het maakt dat mensen er ook afhankelijk van worden. Veel van de tools die kunstenaars gebruiken zijn in het bezit van maar een paar bedrijven. Het duurt of duurde wel even voor ze beseffen dat ze ook connecties kunnen aangaan met de open sourcegemeenschap om meer controle te hebben over hun productiemiddelen. Tegenwoordig is een breed publiek op de hoogte van de problemen rond copyright. De obscene attitude van de commerciële muziekindustrie heeft duidelijk gemaakt dat het behoud van de belangen van een stervende industrie de échte motivatie vormt om internetgebruikers te belagen en op te jagen. Veel artiesten begrijpen nu dat ze gegijzeld zijn door inningbedrijven en mediaconglomeraten. Meer en meer artiesten zoeken naar alternatieven. Het gebruik van vrije en open licenties om inhoud uit te wisselen en om samen te werken groeit aanzienlijk. De kwaliteit en variëteit van werken gemaakt onder dergelijke licenties stemt ons optimistisch. Het gaat verder dan een kleine kern van hard-coreactivisten.

Jullie slaan bruggen tussen de wereld van het media-activisme en de mediakunst. Hadden jullie soms niet liever meer aan echt activisme en lobbywerk gedaan om zo een grotere impact te hebben? Ik denk dan aan thema's als copyleft en feminisme ...

LAURENCE: Vrije software, licenties en feminisme zijn performatieve gereedschappen, bieden een kijk op cultureel werk. Ons doel is niet in eerste instantie te lobbyen of concreet actie te voeren, want onze positie komt voort uit de culturele wereld. Ons werk heeft wel een politieke kant, maar we bekijken alles vanuit de creatieve praktijk.

NICOLAS: We denken dat het belangrijk is dat we verantwoordelijkheid nemen voor de omstandigheden waarin we willen werken, discussiëren, creëren, lezen en schrijven. We zijn zelf ook makers en bewerkers van beelden, geluiden, films, tekst, codes. Daarom kunnen we een standpunt omtrent culturele productie innemen. Ons activisme is verankerd in onze praktijk. Dit is waarom we ons verantwoordelijk voelen om juist deze positie in te nemen. Richard Stallman bijvoorbeeld, die de General Public Licence ontwikkelde, is een computerprogrammeur en geen advocaat. Dit is waarom programmeurs naar hem luisteren. Dit wil niet zeggen dat we niet geïnteresseerd zouden zijn in een samenwerking met advocaten en lobbyisten, maar we zullen het niet nalaten de straat op te gaan als het nodig is. (lacht)

Jullie laatste editie gaat over EVS. Kun je eens schetsen wat er staat te gebeuren?

WENDY VAN WYNSBERGHE: Twee van 's werelds meest invloedrijke mensen uit de vorige eeuw wat computertechnologie en technologie tout court betreft, Nikola Tesla en Alan Turing, geloofden dat wetenschap meer was dan enkel plus en min, enkel nulletjes en eentjes. Ze waren ervan overtuigd dat, wanneer elektriciteit en data werden overgebracht, verborgen processen plaatsvinden die wijzen op een soort metafysische aanwezigheid. De Letse psycholoog Konstantin Raudive en de Zweedse filmproducent Friedrich Jürgenson gingen een stap verder en onderzochten de territoria van EVP ofwel Electronic Voice Phenomena. Dit zijn fragmenten van spraak of spraakachtige

geluiden die je kan horen via elektronische toestellen. Het zijn geluiden die niet aanwezig waren op het moment dat de opnames gemaakt werden. Sommigen geloven dat dit een paranormale oorsprong heeft.

In 1959, tijdens het opnemen van vogelgeluiden, nam Jürgenson ook een geluid op dat de lichaamloze stem van een man die Noors sprak bleek te zijn. Jürgenson deed nog veel meer opnames, onder andere een waarvan hij beweerde dat die van zijn overleden moeder was. Dr. Konstantin Raudive maakte meer dan 100.000 EVP-opnames. Sommige werden gedaan in een radiofrequentievrij laboratorium en ze bevatten identificeerbare woorden volgens Raudive. In computerterminologie refereren ook vele woorden naar hersenschimmige woorden zoals *bots*, *demonen* en *ghosts*. Deze metaforen linken wij met artistieke projecten, verborgen processen, profielen en *datamining*.

We lieten ons ook inspireren door de ambassade van Elgaland-Vargaland, een semifictioneel koninkrijk, dat werd opgericht door Leif Elggren en CM Von Hauswolff. Leif Elggren zegt erover: "Alle doden zijn inwoners van het land Elgaland-Vargaland, behalve als ze verklaarden dat ze geen inwoner wilden zijn".

Wat is de beste herinnering uit tien jaar verbindingen?

NICOLAS: De afgevaardigde van SABAM die het publiek tijdens de lanceringsdag van Creative Commons in België vertelde dat ze de musici deze licenties niet konden laten gebruiken, omdat de interface die ze gebruiken nog niet zo'n knop had. Ze voegde eraan toe dat hun website ontwikkeld werd in Zwitserland – wat alles moest verklaren.

WENDY: Elke V/J is anders. De zesde editie bijvoorbeeld had een geweldige bar – met late gezellige avonden die ermee gepaard gingen. Maar wat mij nog altijd doet glimlachen is dat ik in Luik bij V/J9, getiteld Deeltaal, een cursus West-Vlaams in de vorm van de vervoegingen van Ja en Nee heb gegeven aan Spanjaarden, Engelsen en allerlei-talige Belgie. Met een quiz in open lucht ...

Verbindingen/Jonctions vindt plaats van 17 November tot 2 December in Brussel. <http://www.constantvzw.com>

ACID MOTHERS TEMPLE ALS MEDIUM VOOR GELUIDEN UIT DE KOSMOS

"Ik heb geen kinderen en denk niet dat ik ooit zal trouwen. Het voortbestaan van mijn DNA heeft waarschijnlijk een slecht effect op de toekomstige maatschappij! Mensen die zo zinloos zijn als ik zouden verhinderd moeten worden om zich te reproduceren. Het feit dat ik geen kinderen zal hebben, zal mijn bijdrage aan de maatschappij zijn." - **Kawabata Makoto**, Kawabata's Words

Woorden: **Hans van der Linden**

Guru Guru's drummende frontman Mani Neumeier is blij. Dolblij. De eerste Noord-Amerikaanse tour van AcidMothersGuruGuru is hem erg goed bekomen en ook de begeleidende release *Psychedelic Navigator*, die Important Records onlangs uitbracht, mag er zijn. Toch zal het pas in 2008 zijn dat Europa in levende lijve kennis kan maken met deze krachtige driemanformatie. Hun concert op Roadburn 2008 is alvast bevestigd. Maar niet getreurd, de Japanse helft van het trio heeft genoeg in petto om het water nu al in de mond te laten komen.

Waarachtige uitingen

In den beginne is er het Acid Mothers Temple Soul Collective waaruit in 1995 Acid Mothers Temple & the Melting Paraiso U.F.O. ontstaat. De band bouwt al snel een fascinerende live-reputatie op en start met het documenteren van hun activiteiten. Hiervoor beroepen ze zich op vele undergroundlabels die de bijna continue productiestroom niet kunnen bijhouden, zodat in 1998 het Acid Mothers Templelabel in het leven geroepen wordt.

Na het vertrek van Cotton Casino verandert de naam in 2005 in Acid Mothers Temple & The

Cosmic Inferno. Kawabata Makoto maakt dit nieuws bekend met de woorden: "Ook al gaan we vanaf nu door het leven als Acid Mothers Temple & The Cosmic Inferno, de nieuwe band zal ook in de spreektaal aangeduid worden met Acid Mothers Temple, wat uiteraard bij de grote menigte verwarring zal zaaien. Maar de waarachtige uitingen van Acid Mothers Temple zijn veelvuldig - Acid Mothers Temple & the Melting Paraiso U.F.O., Acid Mothers Temple & the Cosmic Inferno, Acid Mothers Temple SWR. Daarbij sluit ik zeker niet uit dat er in de toekomst nog andere bands zullen ontstaan met gelijkaardige namen. Toch zullen ze allemaal waarachtige uitingen zijn van Acid Mothers Temple."

De productieve magiër

Kawabata Makoto is het brein achter de Japanse psychedelische machine. Sinds het einde van de jaren zeventig is hij actief in een brede waaier aan bands. Zijn kolossale kapsel en zijn meeslepend gitaarspel hebben hem allang de allures gegeven van een hedendaagse magiër. Tevens staat hij steeds garant voor excellente liveshows. Zo wist hij bijvoorbeeld tijdens het slotconcert op het door The Mars Volta gecureerde All Tomorrow's Parties festival in december 2005 zijn gitaar in slow motion op het podium aan spanners te slaan terwijl ex-Can opperhoofd Damo Suzuki van op de zijlijn goedkeurend toekeek. Recent bracht het Acid Mothers Templelabel eveneens de excellente dvd *Hardcore Uncle Meat* uit, waarop het wedervaren van de band in het Kroatische Zagreb in 2005 te zien is.

Dat de productiviteit van Kawabata Makoto geen grenzen kent blijkt uit het feit dat hij zich solo nog met gitaarimprovisaties en zijn Inui-project bezig houdt. Interviewers biedt hij het hoofd door op de site van Acid Mothers Temple Soul collective een lijst met maar liefst tachtig Frequently Asked Questions op te nemen, én deze te voorzien van een uitvoerig antwoord. Volgende bloemlezing peilt naar het wezen van Acid Mothers Temple.

Een Japans netwerk

"Meer dan tien jaar geleden geraakte ik betrokken in een commune van Japanse beatniks en hippies, maar die hele linkse beweging zat me niet lekker. De leden van Acid Mothers Temple hebben verschillende huizen over heel Japan en ieder van ons is vrij om overal te komen en te gaan. We zijn dus geen commune in de zin dat we allemaal op dezelfde plaats leven. Er zijn leden die graag reizen en anderen die graag thuisblijven. Iedereen is vrij om op die manier te leven zoals hij dat wenst. Onze slogan luidt dan ook: "Doe wat je wil doen en doe vooral niet wat je niet wil doen!" Als resultaat van deze levensfilosofie hebben we natuurlijk veel geld en het vertrouwen van de maatschappij verloren, maar aan de andere kant veel tijd en vrijheid gewonnen."

Het kosmische principe

"Ik ben geen volgeling van het boeddhisme. Ik geloof niet in iets dat me met een of andere georganiseerde religie verbindt. Het enige waar ik in geloof is het kosmische principe. Ik begrijp dan ook niet hoe je door in de buurt van tempels op te nemen religieuze energie in je muziek zou kunnen binnenbrengen. Muziek, en zeker rockmuziek, heeft geen nood aan zinloze waarden zoals religie of magie. Het gegeven dat iemand deze waarden aan muziek tracht te hechten is voor mij een duidelijk teken dat deze persoon niet te vertrouwen is. "Mijn" muziek mag dan door mijn handen gevormd zijn, ze klinkt zoals de kosmos waar ik me op afstem. Het is niet iets dat ik gecreëerd heb, en evenmin een uiting van zelfexpressie. Religie was oorspronkelijk een poging om het kosmische principe uit te leggen, dus als gelovige in het kosmische principe zelf, zijn voor mij alle religies totaal zinloos."

Tijdelijke omhulsels

"Ik werk voor iedere plaat een concept uit. Het is nooit een willekeurige verzameling van nummers. Toch zijn de concepten geen con-

crete ideeën of filosofieën. Het gaat eerder om het concept op zich dat zich op het geluid toespist. Als we spelen komt elk geluid op een natuurlijke manier tot stand. Daarnaast werken we - afhankelijk van het medium dat we voor de verspreiding zullen gebruiken - met andere concepten. Dit houdt bijvoorbeeld in dat in het geval een heruitgave op een ander formaat zal gebeuren, we in de mate van het mogelijke proberen om de muziek aan te passen zodat die bij het gekozen formaat past. Lp's en cd's zien we als een tijdelijke opslag voor de muziek uit de kosmos. Ik zie het als mijn taak om deze tijdelijke omhulsels zo geschikt mogelijk te maken voor de geluiden."

Tripmuziek

"Het concept achter Acid Mothers Temple is *tripmuziek*. Ik heb naar alle soorten van trippy psychedelische platen geluisterd maar was er nooit helemaal tevreden over. Daarom wilde ik eigenlijk zelf heel extreme tripmuziek maken. Dit gaf me eveneens de kans om in de studio van alles uit te proberen, zodat je het eerste album van Acid Mothers Temple in feite als een solo-plaat kan bekijken. Ik editeerde en dubde alle opnames van jamsessies die wij georganiseerd

hadden en kwam uit bij iets dat je nog het best als *musique concrète* zou kunnen beschrijven. Om die reden kwam het op dat moment niet in me op dat de band ooit live zou kunnen spelen. Die plaat bood mij trouwens voor de eerste keer de gelegenheid om mijn kinderdroom te vervullen en hardrock met elektronische muziek te vermengen. En aan de andere kant is het de extreme tripmuziek waarvan ik altijd droomde dat ik die zou maken.

Ik heb met vele verschillende soorten drugs geëxperimenteerd en ben daardoor ook meerdere keren bijna gestorven. Bij deze experimenten werd ik gedreven door mijn nieuwsgierigheid naar hoe die andere werelden er uit zouden zien. Ik ben tot de conclusie gekomen dat drugs slechts de eerste gids doorheen de fundamentele principes van het universum zijn. De muziek die ik als tripmuziek omschrijf zijn geluiden die met het kosmische principe te maken hebben. Tripmuziek bevat altijd, al is het gedeeltelijk, bepaalde zuivere klanken die met het kosmische principe verwant zijn. Eenieder die een glimp opvangen heeft van de volgende stap op het pad naar het kosmische principe zal deze geluiden herkennen, zelfs zonder drugs. En deze geluiden zijn eveneens een belangrijke aanwijzing om het kosmische principe te vinden.

Op dit moment zijn we in staat om deze verschillende werelden gemakkelijk zonder drugs te bereiken. Als band zijn we er in geslaagd om het volgende stadium te bereiken, waarvan ik vermoed dat het zelfs niet toegankelijk is via het gebruik van drugs. Ik ben niet tegen druggebruik maar heb het zelf niet meer nodig.

Toen ik jong was, werd ik er vaak van verdacht me met drugs in te laten. Maar ik heb steeds geprobeerd om het contact met de politie zo veel mogelijk te vermijden. Het maakt niet uit hoe irrationeel een situatie is, zij zullen immers altijd de macht en de wet aan hun kant hebben en ik zal er steeds de dupe van zijn. Daarom tracht ik te voorkomen verdacht te worden van iets dat naar criminaliteit neigt. Ooit had ik verschillende aanvaringen, maar gezien ik nu werkvisa moet aanvragen om naar de Verenigde Staten te reizen is mijn schone lei erg belangrijk voor mij."

De autonomie van muziek

"Acid Mothers Temple maakt voornamelijk geïmproviseerde muziek maar sommige stukken zijn zoals jazz in die zin dat ze een thema hebben. Voor mij is improvisatie een daad die compositie, arrangement en optreden verbindt. Ik geloof dan ook dat dit de originele vorm is die muziek ooit aannam. Ik geloof eveneens in de autonomie van muziek. Het is vooral in een livesituatie belangrijk dat we deze autonomie

respecteren en niet proberen te beperken. De dag, de plaats en het publiek zijn drie elementen die een optreden mee bepalen en die nooit herhaald kunnen worden, wat ook niet nodig is. Zelfs voor die stukken die een thema hebben weten we nooit waarheen ze zullen evolueren op het moment we het themagedeelte gespeeld hebben.

Het beeld is het enige dat telt. Mijn groepsnamen noch mijn songtitels hebben enige betekenis. Ik gebruik ze enkel voor het geluid, of het beeld dat ze oproepen, of als grap. Muziek heeft geen woorden nodig. Ik zie woorden persoonlijk als grappen."

De gelukzalige ABBAfan

"Ik ben al vijftientig jaar een ABBAfan. Van nature uit ben ik geen platenverzamelaar maar van ABBA heb ik persingen van hun lp's en ep's van overal ter wereld. *Arrival* is mijn favoriete ABBA-album omdat het een absoluut hoogtepunt is in het meesterschap en de perfectie van popmuziek. Door ernaar te luisteren maakt mijn geest zich leeg en kan ik enkel een gevoel van gelukzaligheid waarnemen. Soms hebben we allemaal zo'n plaat nodig."

29 november - Stubnitz (Amsterdam)
30 november - Worm (Rotterdam)
1 december - Pauzefestival, Vooruit (Gent)

www.acidmothers.com/

LE BONHEUR_
EPICERIE
AUDIO
VISUELLE

the place for conter
cultural and outer limit
contemporary creation
music
video
lp 33tours
cassettes
books
art
gallery
concert hall

196, rue Antoine Danseart - 1000 Brussels
32(2)511 64.14 - open : mo-sa : 11.30 - 19.00
thierry@lebonheur.net - www.lebonheur.net

AURORA BOREALIS PRESENTS:

DEAD RAVEN CHOIR "My Firstborn Will Surely Be Blind"

The decimating new album from
Smolken (WOLFMANGLER) cruelly
tramples fidelity underfoot.
DELUXE CD AND LTD VINYL.

Also look out for:
WRAITHS "Oriflamme" LTD LP
MOSS "Cthonic Rites" 2LP

WWW.AURORA-B.COM

PSYCHEDELIC HORSESHIT

Magic Flowers Droned LP/CD
Touring Europe in 2008

PINK REASON

Cleaning The Mirror LP/CD
Touring Europe in 2008

FACTUMS Alien Native LP	ALASEHIR Philosophy of Living Fire LP
EX-COCAINE Esta Guerra LP	SAPAT Mortise and Tenon LP/CD
TIMES NEW VIKING Paisley Reich LP/CD	XNO BBQX Sunshine of Your Love LP
DER TPK Harmful Emotions LP	

www.siltbreeze.com

Distributed by Revolver USA www.midheaven.com

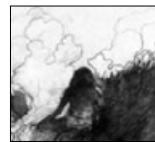
Rock & space

Het onsterfelijk hippe New Yorkse Ecstatic Peace-label kan ons niet altijd even hard overtuigen. Vorig jaar kwamen ze nog aanzetten met enkele vrij middelmatige nieuwe groepen en dito platen. Even vreesden we zelfs dat Universal toch ergens een klein touwtje in handen had, maar gelukkig konden we vanaf The Bummer Roads "Green Blues" weer opgelucht ademhalen. Met **MV + EE AND THE GOLDEN ROAD** leveren ze het label een absolute prachtplaat. Voor de liefhebbers van de meer straight-forward aanpak van Valentine en Elder, moet *Gettin' Gone* het -voorlopige - hoogtepunt zijn uit hun discografie. Veel doet vermoeden dat Valentine voorafgaand aan dit album zowat non-stop naar Neil Young geluisterd heeft. De riffs, de *feel*, alles ademt de rootsrock van Neil Young uit. En juist op de momenten dat het bijna op een kopie gaat lijken en dreigt gênant te worden, neemt vrouwlief de vocals over. Zinsneden als "I text messaged you yesterday/ and here you come/ calling me today" verraden nog net dat het hier niet om een seventiesfenomeen gaat. Toch mag je gerust denken aan het fragiele dopegehalte van "Tonight's the Night" en het vindingrijke van "After The Goldrush". Neem er nog bij dat The Golden Road naast vertrouwd volk als John Moloney en Samara Lubelski ook J. Mascis achter de drum herbergt en u weet dat deze plaat niet in uw collectie kan ontbreken. Nog verbazender is jongste van **MAGIK MARKERS**, die helemaal terugkomen van hun noise-rock en zomaar even een geweldig toegankelijke rockplaat maakten. De Markers geuren hier bij momenten heel erg naar Sonic Youth, we zouden bijna durven zeggen dat *Boss* de plaat is die Sonic Youth niet meer kan maken. De plaat klinkt als een openbaring voor de band die na het vertrek van Leah Quimby geslonken is tot een duo en nu haar grenzen verkent. Toch krijgen ze voor drie tracks nog een helpende hand van Lee Ranaldo. Dat de Markers niet zomaar energetische lawaaimakers zijn, maar ook getrainde muzikanten met een bijzonder talent voor melodie, structuur en poëzie, druipt van deze plaat. De geile stem van Elisa Ambrogio, afwisselend punky en breekbaar, voegt nog een extra dimensie toe. En zowaar waagt het duo zich tot tweemaal toe aan een ballad waar ze wonderwel met verve in slagen! Om steil achterover van te vallen. Minder van dat, maar ook een hele fijne plaat is het nieuwe liedjesalbum van Thurston Moore. Twaalf jaar na "Psychic Hearts" komt hij met *Trees Outside the Academy*. Moore heeft al een paar decenia ervaring achter de rug en deze plaat is niet meer of minder dan wat we van de man konden verwachten: professio-

nele *songcraft*, voornamelijk akoestische, uitgeklede solo Sonic Youth. Met Steve Shelley op drums, Samara Lubelski op viool en een geslaagde vocale samenwerking met Charalambides' vrouw Christina Carter voor het nummer "Honest James" heeft deze plaat genoeg redenen om tot consumptie over te gaan. Meer nog is het album uiterst geslaagd om uw oren wat rust te gunnen. De unieke songstandaard die hij ontwikkelde voor zijn muziek, maakt ook dat je al snel het verloop van de plaat kan voorspellen. Geen aha-erlebnis dus voor "Trees Outside the Academy", maar zeker een goede plaat, zoals het een vakman betaamt. Meer zin om een namiddagje lekker depressief te worden? Zorg dan vooral dat je *Lonesome Drifter* van **MAMMAL** in huis haalt. Deze plaat opent met tien minuten industriële verdoemenis: een scherpe, monotone drumcomputer en dito gitaarrif. Niet dat het er daarna veel beter op wordt. Gary Beauvais, hoofd van het Animal Disguiselabel, sleurt je steeds verder de dieperik in. Vaak met noisy, industrial doom die nooit veel verder komt dan een enkel patroon. Rond pakweg het vierde nummer "The Drift..." ontbreekt je elke moed om nog een vin te verroeren die dag. Tegen het einde van de slottrack "Cremation" ben je ronduit suïcidaal. Ondanks de veelheid aan lage bastonen, klinkt Lonesome Drifter veel kouder en afstandelijker dan de gemiddelde dronemetalgroep. Dat is mede te wijten aan het feit dat alles vrij digitaal overkomt. Wonderbaarlijk genoeg voegt dat in dit geval enkel toe aan de plaat. Zeker wanneer je bij "Incinerator ballad" aanbeldt, waar je getrakteerd wordt op een portie nietsverhullende harshnoise. De schaarse vocalen die hier en daar over de plaat verspreid zijn, maken je er ook al niet opgewekter op. Detroit moet een vreselijke plaats zijn om te wonen, getuige deze plaat. Voer voor misantropen en necrofielen. Nog steeds geen zin om je polsen over te snijden na Lonesome Drifter, voeg dan nog **CADAVER IN DRAG** toe aan je luistersessie. Op hetzelfde label en minstens even zelfverwoestend. Deze groep uit Lexington, Kentucky maakt in drie nummers ("Walking Through the Gates of Hell", "Fuck this Place" en "Secession '61") gewag van dodend nihilisme, aan de hand van een metalgeluid dat doet denken aan een lijmsnuivende versie van Man Is The Bastard. Met o.a. Robert Beatty van Hair Police op synthesizer. Synthesizer? Toen Chris Forsyth in september door het Europese vasteland dwaalde met zijn kompanen van Träd Gräs Och Stenar, leek hij zijn cd's uit te delen alsof er toch nooit iemand een stuiver om gaf. Als dat echt zo is, dan is dat in ieder geval onterecht. In de septembereditie van dit magazine verklaarde hij al dat hij nogal trots was op de nieuwe plaat van zijn groep **THE**

PEESSEYE. Op **MAYHEM IN THE MANSION, SHIVERS IN THE SHACK** borduurt de groep voort op wat ze op "Commuting Between the Surface & the Underworld" en "oo-ee-oo" al verijnd hadden, en dat is eclectische improvisatie. Een snuifje folk, een druppeltje free improv en een beetje ritualisme, overgoten met abstracte vocalen, gitaargepingel en atmosferische feedback. Elementen zat op deze plaat om een genietbaar geheel te vormen. Een nogal incestueuze afsplitsing van The Peeesseye heet **PHANTOM LIMB & BISON**. Ook zij hebben een titelloze cd uitgebracht. Veel feedback hier. Soms iets teveel. Soms een beetje irritant. Eigenlijk nogal vaak irritant. Maar gelukkig zijn er heel wat liefhebbers van irritante muziek. Uitzondering is het nummer "The Umbrage Bombination", dat een ambientesque rustpunt vormt. Twee jaar is deze plaat in de maak geweest, maar dat argument hoeft u niet per se over de streep te trekken. Aangenamere feedback op de dubbele split-cd van **POCAHAUNTED** en **ROBEDOOR**. Vooral van de hand van Robedoor dan, die er een iets minimalere aanpak op na houdt dan de meer melodiegerichte collega's van Pocahaunted. Voor de rest hebben deze duo's uit L.A. een gelijkaardige werkwijze en ook hun geluid ligt niet zo ver van elkaar verwijderd. Niet zo raar als je weet dat de helft van Robedoor getrouwd is met de helft van Pocahaunted en ze samen het Not Not Funlabel runnen, dat ze materiaal en repetitieuimte delen, en waarschijnlijk ook een gemeenschappelijke platenkast hebben. Over de twee cd's zijn er acht tracks: drie van Pocahaunted, vier van Robedoor en een slottrack waar de groepen elkaar vervoegen. Voor beiden geldt: langgerekte gitaar-escapades, spacevocals ... u weet wel: dat soort van populaire muziek. Zwaar de moeite in ieder geval. Droneshamans unite! -SM

MV + EE AND THE GOLDEN ROAD - GETTIN' GONE (ECSTATIC PEACE) ★★★★★
 MAGIK MARKERS - BOSS (ECSTATIC PEACE) ★★★★★¹²
 THURSTON - TREES OUTSIDE THE ACADEMY (ECSTATIC PEACE) ★★★★★
 MAMMAL - LONESOME DRIFTER (ANIMAL DISGUISE) ★★★★★¹²
 CADAVER IN DRAG - RAW CHILD (ANIMAL DISGUISE) ★★★★★
 THE PEESEYE - MAYHEM IN THE MANSION, SHIVERS IN THE SHACK (EVOLVING EAR) ★★★★★
 PHANTOM LIMB & BISON - S/T (EVOLVING EAR) ★★★★★
 POCAHAUNTED/ROBEDOOR - HUNTED GATHERING (DIGITALIS) ★★★★★¹²

Mike Donovan

Mike Donovan is de helft van het psychedelisch duo Sic Alps uit San Francisco. Zij spelen op 1 december op de Wild Tyme Acid Rhyme-avond van het Pauzefestival.

ELECTRIC BANANA "Rave up with...." lp (Guerssen)

Pretty Things in een Music Library-vermomming.

BLACK LIPS "Let it Bloom" lp (In the Red)

High quality/ low fidelity/ old fashioned/ Rock and Roll.

THE MOTHERS OF INVENTION "Cruising with Ruben & the Jets" lp (Verve)

Een geschiedenisles uit Zuid-California

ZION HARMONIZERS "You Don't Have to Get in Trouble" lp (Flying Fish)

Een door Fender Mustang aangedreven album van deze legendes uit New Orleans circa '74.

SUN CITY GIRLS "God is my Solar System/ Superpower" 2xlp (Eclipse)

De wortels van de freerock circa '82.

Wat elektronen

Elektronica? Waar is de tijd dat **FENNESZ' Hotel Paralel** en het mysterieuze, nerdy, uit Wenen afkomstige Megolabel ons kippenvel bezorgden? Het waren de jaren van een nieuwe laptopgeneratie met gerichte sublabels, aparte distributiekanaalen en nieuwbakken mediafestivals. Bij beluisteren van de hermasterde reissue van Hotel Paralel uit 1997 bekruip ons hoe dan ook een nostalgisch gevoel. De plaat is minder toegankelijk en warm dan Fennesz' latere werk, maar is zonder meer een klassieker en een mijlpaal in dit genre. Op het moment van de release was Fennesz nog bijna louter gekend in het experimentele muziekwereldje en het is pas later, met Endless Summer, dat de man ook bekend werd bij een breder publiek.

Terug naar vandaag met twee knappe, nieuwe releases op de schouw. **GIUSEPPE IELASI** heeft zich met vier albums, in evenveel jaar, een aardige reputatie opgebouwd. De kale en goedlachse Italiaan zocht een eigen artistieke weg waarbij akoestische en elektronische klanken, compositie en improvisatie elkaar kruisen. Zijn laatste plaat *August* is, op 12K (enigszins verrassend) en bevat zoemende, gelaagde drones waarbij klanken steeds verschuiven. Hoewel de stukken veel omvatten blijven ze kristalhelder en daar ligt juist Ielasi's magie. Naturestrip, een klein Australisch label, richt zich op geluidskunstenaren die graag werken met fieldrecordings in hun werk. De laatste release is van de hand van **EUGENE CARCHESIO EN LEIGHTON CRAIG**. Beide zijn al een tijdje actief onder verschillende pseudoniemen, o.a. als psychband The Lost Domain, maar bleven toch enigszins "under the radar". Op *Leaves* krijg je elf minimale stukken die met moeder aarde een gesprek proberen aan te gaan. Het zijn harmonische drones die inspelen op de onvoorspelbaarheid van de natuurlijke omgeving. Het album wiebelt ergens tussen Michael Northam, Avarus en Jim Haynes. En met zulke namen belanden we dan natuurlijk weer een heel eind buiten het klassieke elektronica-milieau dat onze Fennesz ooit op gang bracht. -DD

FENNESZ HOTEL PARALLEL CD (MEGO - REISSUE) ★★★★★
GIUSEPPE IELASI AUGUST CD (IELASI) ★★★★★
CARCHESIO, EUGENE & LEIGHTON CRAIG LEAVES CD (NATURESTRIP) ★★★★★

Lullabies

Hoera! Er is een nieuwe **SIX ORGANS OF ADMITTANCE!** Op *Shelter From The Ash* combineert Ben Chasny improvisatie met meer klassieke liedjes. Ze starten soms minimaal en evolueren dan naar volle gitaarpartijen met verschillende lagen. De eerste keer dat ik de plaat beluisterde, dacht ik niet dat ik ze nog vaak zou opzetten. Te klassiek, vond ik eerst. Misschien komt het ook omdat er al verschillende groepen nog maar weinig voelen voor freaky impro-releases en daarom teruggrijpen naar de gekende songstructuren. Six Organs doet dit ook deels, maar kan het afwisselende geheel interessant genoeg houden om ons zo een sjeke luisterplaat af te leveren.

Mannen die nog steeds freaken en dronen, zijn de gasten van **SPIRAL JOY BAND**. Laat je niet vangen door de groepsnaam: vrolijk zal de muziek je niet maken. Hou je daarentegen van dronende snaren, dan is dit de beste keuze. Ze klinken als een klassiek psychedelisch kamerorkest en gebruiken verschillende instrumenten om erop te snaren. In dit geval zijn het niet altijd snaarinstrumenten, want ze gebruiken zingende Tibetaanse kommen, gongen en cymbalen. Het geheel klinkt als een mooi palet gespeeld door vier verschillende muzikanten. Een mooie muzikale trip, maar niet altijd evident om de hele reis te blijven zitten.

Wil je je cd-lader een sprong laten wagen van impro naar totale controle, dan raad ik je de nieuwe release aan van **ANDREW PEKLER**. Kranky brengt zijn laatste full release *Cue* aan de man. Het concept achter het album is *library music*, of: muziek gecreëerd om bepaalde sferen te scheppen in films, reclamespots en op tv. Elke titel op dit album geeft dan ook een suggestie hoe een bepaald nummer zou moeten klinken, maar is zeker geen poging om library muziek te recreëren of te hertekenen. Louter een startpunt om de componist te inspireren. Het geheel is zeer subtiel en ingenieus opgebouwd. Zonder verrassende wendingen neemt de muziek je mee. Andermaal een bewijs van Andrew Pekler's talent.

SIX ORGANS OF ADMITTANCE: Shelter From The Ash (Drag City) cd ★★★★★
SPIRAL JOY BAND: Wake of the Dying Sun King (VHF) ★★★★★
ANDREW PEKLER: Cue (Kranky) ★★★★★

Japanse psych

Songs Of An Umbilical Cord van het duo **HIROTOMO HASEGAWA** en **SHIZUO UCHIDA** bevat twee lange, intense nummers. De hoesinfo heeft het over La Monte Youngachtig minimalisme en esoterische boeddhistische mantras, maar wij herkennen er vooral donkere, abstracte improvisatie in. De A-kant start fluisterend, met stem en hichiriki, maar halfweg komt een bas opduiken die de improvisatie gedeeltelijk ruggesteunt. Kant B is een dichte psychdrone met een zware (elektronische) textuur. Knappe donkere, onorthodoxe plaat! Via het Amerikaanse Siwalabel kwamen enkele oude opnames van Masami Kawaguchi's **BROOMDUSTERS** project naar boven. Kawaguchi speelt ook in LSD March en Miminokoto en heeft ondertussen wat harten kunnen veroveren in de westerse wereld. De liveopnames uit 1998 is de te verwachten maar nog steeds betoverende bastaard tussen overstuurd psych en garagerock, waarbij het geheel met het apart vocale gekreun van Kawaguchi wordt bedekt. Al even goed is de door Purifiva uitgegeven cd-r Van Kawaguchi's nieuwe groep **NEW ROCK SYNDICATE**. Een heel energieke Blue Cheerachtige livesound met zware riffs. Fans van Kawaguchi mogen een dubbele salto maken! U zal er weer niet in slagen zeker?

HISATO HIGUCHI noemt zichzelf een

bluesmuzikant, maar met de conventionele Mississippi songs heeft zijn werk niet veel van doen. Higuchi laat alle remmen los en probeert zijn energie en frustraties op een persoonlijke manier te vertalen. Ook op zijn laatste plaat *Butterfly Horse Street* draait het vooral rond eenzaamheid en geesten, maar daar zullen de meesten onder ons wel niet veel aan hebben. Een heel direct album opnieuw, verstoken van ook maar enige artificialiteit of betutteling. Ander voer is *Flower* van **MICKY GUITAR PROJECT** op het Captain Triplabel. De spuuglelijke hoes had ons blijkbaar nog niet genoeg gewaarschuwd, want we zijn toch beginnen luisteren. Achtergrondndrones met vogelgeluiden. Vogelopnames kunnen per definitie niet meer krijgen dan 1 ster. Hadden Ken Matsutani (Marble Sheep) en Souichiro Nakamura (White Heaven) dan niks beters in petto? Toch wel, want de 7" op Ray Sheet is al heel wat beter. Drones vormen nog steeds de basis; maar het esoterische kantje is gelukkig geweken voor meer textuur. -DD

HASEGAWA & UCHIDA: SONGS OF AN UMBILICAL CORD LP (TILQUA) ★★★★★
BROOMDUSTERS LP (SIWA) ★★★★★
NEW ROCK SYNDICATE S/T CD-R (PURIFIVA) ★★★★★
HISATO HIGUCHI BUTTERFLY HORSE CD (FAMILY VINEYARD) ★★★★★
MICKY GUITAR PROJECT "FLOWER" CD (CAPTAIN TRIP) ★★★★★
MICKY GUITAR PROJECT 7" (CAPTAIN TRIP) ★★★★★

DIRTY PROJECTORS

Agenda

31/10 Helbaard, Den Haag

Vanishing Voice (us), Axis Mundi (us),
Unchained (us)

01/11 Occii, Amsterdam

Slither (us), Dead Seagull (d), Unchained
(us), Vanishing Voice (us), Blue Sabbath
Black Fiji (fr), Axis Mundi (uk)

02/11 Netwerk, Aalst

Jackie-O Motherfucker (us), Kiss the Anus
of a Black Cat (b), Joanne Robertson (uk)

03/11 De Kreun, Kortrijk

Wolf Eyes (us), Hellvete (b), Bear Bones,
Lay Low (b/vz)

03/11 Muziekinstrumentenmuseum, Brussel

Kembang Nusantara (indo) 15u!

06/11 Logos, Gent

Judy Dunaway & Tom Chiu (us/tw), Col-
lectief Reflexible (b)

07/11 Scheld'apen, Antwerpen

(K-RAA-K)³: Daniel Higgs (us), Grouper
(us), Kiss the Anus of a Black Cat (b)

08/11 Muziekinstrumentenmuseum, Brussel

Saling Asah (indo)

09/11 Bozar, Brussel

Archie Shepp & The Pan-African Festival
(us)

11/11 Worm, Rotterdam

Dirty Projectors (us)

11/11 Zuiderpershuis, Antwerpen

Step Across the Border platenbeurs

12/11 Recyclart, Brussel

Dirty Projectors (us), Swod (d), Geoff
Farina (us)

13/11 Helbaard, Den Haag

Sixes (us), Slither (us)

13/11 Recyclart, Brussel

The One Ensemble (uk), Huntsville (no),
Oldman (fr)

15/11 Motives Festival, Genk

Jon Hassell/Kurt D'Haeseleer (us/b)

17/11 Rumor, Utrecht

Jason Forrest/Donna Summer (d)

18/11 Netwerk, Aalst

KTL (uk/us), Ultralyd (nor)

25/11 De Kreun, Kortrijk

Liars (us)

29/11 Witte Zaal, Gent

Pauze: Eliane Radigue (fr)

30/11 Occii, Amsterdam

Sic Alps (us), Soft Circle (us)

30/11 Vooruit, Gent

Pauze: Volcano The Bear (uk), Noah
Howard Quartet (us/uk/b/fr), Climax
Golden Twins (us)

30/11 Worm, Rotterdam

Acid Mothers Temple & The Melting
Paraiso U.F.O. (jp)

01/12 Vooruit, Gent

Pauze: Howlin' Rain (us), Acid Mothers
Temple & The Melting Paraiso U.F.O. (jp),
Sic Alps (us), Soft Circle (us)

01/12 Worm, Rotterdam

Volcano The Bear (uk)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks,
behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van
(K-RAA-K)³ vzw

OFFICE

(K-RAA-K)³ vzw
c/o Ruis
Heernislaan 81
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De
Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis,
Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den
Hoof, Mik Prims
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Olivier
Schrauwen, Wouter Smeraldina, Sarah Yu Zeebroek
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

Yannick Val Gesto aka Miruki Tusko werkt sinds
1987 de goede smaak op de zenuwen met zowel
vort tekenwerk alsook nog vortere gameboycore
vanuit die mooie stad daar aan de Schelde.

myspace.com/mirukitusko

Tessa De Ceuninck schiet vanuit haar schuilplaats
zonder enige provocatie en met de regelmaat van
een epilepsieaanval een lading geniaal bloederige
raarheid op u af.

myspace.com/gwleugeldewreker

COVER : Shawn Reed, opperhoofd van sjamanisti-
sche krautfuckers Raccoo-oo-on maakt prentjes
met knorrende boeddha's en vol karma-shoarma
heidense symboolheid en dat speciaal voor Ruis.
www.raccoo-oo-on.org

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro
in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro.
Dit kan verkregen worden door het bedrag over te
schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met
mededeling "ruis abo" samen met je adres en het
gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden
op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycled papier en met
milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders
en de Vlaamse Gemeenschap

Vlaamse
regering

(K-RAA-K)³ PRESENTS

WWW.KRAAK.NET

PAUZE

29 NOVEMBER > 1 DECEMBER 2007

KC Vooruit, Sphinx, Witte Zaal
Gent - Belgium

ELIANE RADIGUE [FR] **NOAH HOWARD QUARTET** [US/B/FR] **CLIMAX GOLDEN TWINS** [US]
VOLCANO THE BEAR [UK] **HOWLIN' RAIN** [US] **ACID MOTHERS TEMPLE** [JP] **SIC ALPS** [US]
SOFT CIRCLE [US] **BLAASTAAL** [B] + FILMS ...

WITH SUPPORT OF KC VOORUIT, WITTE ZAAL, SPHINX, AMPLUS, THE FLEMISH GOVERNMENT, CITY GHENT & OOST VLAANDEREN